

Nazwa instytucji

Książnica Cieszyńska

Tytuł jednostki/Tytuł publikacji

Druk umowy wzorcowej między Zarządem Powiatowej Kasy Chorych a prywatnymi aptekarzami

Liczba stron oryginału

3

Liczba plików skanów

4

Liczba plików publikacji

4

Sygnatura/numer zespołu

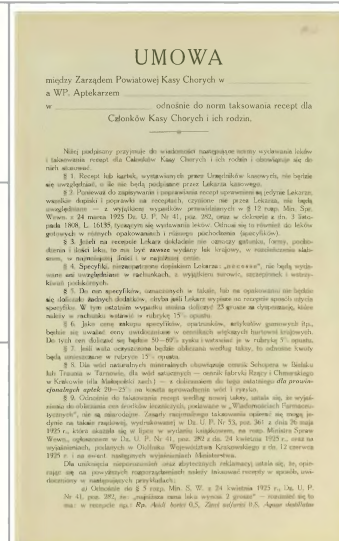
TR 089.047

Data wydania oryginału

Ok. 1925

Projekt/Sponsor digitalizacji

Dofinansowano ze środków WPR Kultura+

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.**

**NARODOWY
INSTYTUT
AUDIOWIZUALNY**

KULTURA+

UMOWA

między Zarządem Powiatowej Kasy Chorych w
a WP. Aptekarzem

w odnośnie do norm taksowania recept dla
Członków Kasy Chorych i ich rodzin.

— 88 —

Niżej podpisany przyjmuje do wiadomości następujące normy wydawania leków i taksowania recept dla Członków Kasy Chorych i ich rodzin i obowiązuje się do nich stosować.

§ 1. Recept lub kartek, wystawianych przez Urzędników kasowych, nie będzie się uwzględniać, o ile nie będą podpisane przez Lekarza kasowego.

§ 2. Ponieważ do zapisywania i poprawiania recept uprawnieni są jedynie Lekarze, wszelkie dopiski i poprawki na receptach, czynione nie przez Lekarza, nie będą uwzględniane — z wyjątkiem wypadków przewidzianych w § 12 rozp. Min. Spr. Wewn. z 24 marca 1925 Dz. U. P. Nr 41, poz. 282, oraz w dekreście z dn. 3 listopada 1808, L. 16135, tyczącym się wydawania leków. Odnosi się to również do leków gotowych w różnych opakowaniach i różnego pochodzenia (specyfików).

§ 3. Jeżeli na recepcie Lekarz dokładnie nie oznaczy gatunku, formy, pochodzenia i ilości leku, to ma być **zawsze** wydany lek krajowy, w rozcieńczeniu słabszym, w najmniejszej ilości i w najniższej cenie.

§ 4. Specyfiki, niezaopatrzone dopiskiem Lekarza: „*necesse*“, nie będą wydawane ani uwzględniane w rachunkach, z wyjątkiem surowic, szczepionek i wstrzykiwań podskórnych.

§ 5. Do cen specyfików, oznaczonych w taksie, lub na opakowaniu nie będzie się doliczało żadnych dodatków, chyba jeśli Lekarz wypisze na recepcie sposób użycia specyfiku. W tym ostatnim wypadku można doliczyć 23 grosze za dyspensację, które należy w rachunku wstawić w rubrykę 15% opustu.

§ 6. Jako cenę zakupu specyfików, opatrunków, artykułów gumowych itp., będzie się uważać ceny uwidocznione w cennikach większych hurtowni krajowych. Do tych cen doliczać się będzie 50—60% zysku i wstawiać je w rubrykę 5% opustu.

§ 7. Jeśli wata oczyszczona będzie obliczana według taksy, to odnośne kwoty będą umieszczane w rubryce 15% opustu.

§ 8. Dla wód naturalnych mineralnych obowiązuje cennik Schopera w Bielsku lub Trauma w Tarnowie, dla wód sztucznych — cennik fabryki Rzący i Chmurskiego w Krakowie (dla Małopolski zach.) — z doliczeniem do tego ostatniego **dla prowincjonalnych aptek** 20—25% na kosztą sprowadzenia wód i ryzyko.

§ 9. Odnośnie do taksowania recept według nowej taksy, ustala się, że wyjaśnienia do obliczania cen środków leczniczych, podawane w „Wiadomościach Farmaceutycznych“, nie są miarodajne. Zasady racjonalnego taksowania opierać się mogą jedynie na taksie rządowej, wydrukowanej w Dz. U. P. Nr 53, poz. 361 z dnia 26 maja 1925 r., która ukazała się w lipcu w wydaniu książkowym, na rozp. Ministra Spraw Wewn., ogłoszonem w Dz. U. P. Nr 41, poz. 282 z dn. 24 kwietnia 1925 r., oraz na wyjaśnieniach, podanych w Okólniku Województwa Krakowskiego z dn. 12 czerwca 1925 r. i na ewent. następnych wyjaśnieniach Ministerstwa.

Dla uniknięcia nieporozumień oraz zbytecznych reklamacyj ustala się, że, opierając się na powyższych rozporządzeniach należy taksować recepty w sposób, uwidoczniiony w następujących przykładach:

a) Odnośnie do § 5 rozp. Min. S. W. z 24 kwietnia 1925 r., Dz. U. P. Nr 41, poz. 282, że: „najniższa cena leku wynosi 2 grosze“ — rozumieć się to ma: w recepcie np.: *Rp. Acidi borici* 0,5, *Zinci sulfurici* 0,8, *Aquae destillatae*

10,0 — w której każdy ze środków zapisany jest w małej ilości, tak, że choć kosztuje mniej niż 1 grosz, musi być otaksowany na 2 grosze.

b) Niemożna natomiast stosować tego minimum — w myśl § 10 rozp. M. S. W. z 24 kwietnia 1925 r. Dz. U. P. Nr 41, poz. 282 — np. w receptce takiej: *Rp. Camphorae tritae* 0,1 *Sacchari albi* 0,5 *dtd.* Nr. 5. Tu, 0,5 kamfory mnoży się przez cenę 1 decigrama = 0,6 grosza (wyprowadzoną z podzielenia ceny 1 grm. = 6 groszy przez 10), zaokrąglone nie do 2 groszy, lecz do 1, lub wogóle do najbliższej jednostki: iloczyn $0,5 \cdot 1 = 5$ groszy. Także ilość cukru w tych proszkach, czyli 2,5 grama, mnoży się przez 0,4, tj. cenę 1 grama cukru, zaokrągloną do 1 grosza: otrzymuje się cenę 2,5 grosza, którą się powtórnie zaokrągla do 3 groszy.

c) Dla obliczenia ceny ponad 10 gramów, na podstawie § 7 ust. II rozp. M. S. W. z dn. 24 kwietnia 1925 Dz. U. P. Nr 41, poz. 282, postępuje się w ten sposób: *Kali bromati* 16,0 przy cenie 13 groszy za 10 gramów, kosztować będzie: za 10 gramów — 13 groszy, cenę 1 grama wyprowadza się z ceny 10 gramów, dzieląc ją przez 10 — tj. 1,3. Zaokrągla się ją do najbliższej jednostki, czyli 2 groszy i mnoży się przez 6 = 12 groszy, czyli razem: $13 + 12 = 25$ groszy.

d) Ceny ilości ponad 100 grm. oblicza się na tej samej podstawie: *125 grm. Syr. ferri jodati*, którego 10 grm. kosztuje 16 groszy, a 100 grm. 130 groszy, kosztować będzie: 100 grm. = 130 groszy. Dla 10 grm. cenę wyprowadza się ze stugramowej, dzieląc ją przez 10 = 13 groszy; cenę 1 grama z tejże ceny, dzieląc przez 100, tj. 1,3. Zaokrągla się ją do najbliższej jednostki, czyli do 2 groszy i mnoży się przez 5 = 10. Razem te trzy sumy dadzą żadaną cenę: $130 + 26 + 10 = 166$ groszy.

e) Ilości ponad 250 i ponad 500 grm. oblicza się tak: *420 grm. Farina amygdalar.* której 100 grm. kosztuje 50 groszy, a 10 grm. 6 groszy — kosztować będzie: 250 grm. = 2×50 gr. = 100 groszy. Dalsze 100 gramów, także 50 groszy; zaś dla pozostałych 70 gramów wyprowadza się najpierw cenę dla 10 grm., tj. $50 : 10 = 5$ groszy i mnoży przez 7, iloczyn 35 groszy dodaje do poprzednich sum: $100 + 50 + 35 = 185$ groszy. *650 gramów Sol. Vlemingxi*, którego 100 gramów kosztuje 7 groszy, będzie miało cenę następującą: 500 grm. = $4 \times 7 = 28$ groszy; dalsze 100 grm. = 7 groszy, cenę dla pozostałych 50 gramów wyprowadza się z ceny 100 grm., dzieląc $7 : 10$ czyli 0,7, co się zaokrągla do 1 grosza i mnoży przez 5. Dodawszy te sumy razem, otrzymamy: $28 + 7 + 5 = 40$ groszy.

§ 10. Za *aqua fontis* nie będzie się doliczało żadnej należytości.

§ 11. W naparach i odwarach nie będzie się liczyć za wodę przekroploną, z wyjątkiem dla niektórych środków, które się strącają z *aqua fontis*, np. *diuretinum*.

§ 12. Jeśli lekarz zapisze do maści wazelinę bez bliższego określenia jej gatunku, zawsze należy dawać i liczyć przy taksowaniu *vaselinum polonicum*, z wyjątkiem maści ocznych, względnie rtęciowych i srebrowych.

W myśl tejże zasady należy zawsze dawać i liczyć *unguentum acidi borici cum vaselino polonico*, o ile lekarz nie zaznaczy, że ma to być maść na wazelinie amerykańskiej.

§ 13. Przez *Spiritus vini concentratus, rectificatus*, a nawet *rectificatissimus* — rozumieć się ma tylko objęty farmakopeą spirytus czysty 90%; przez *dilutus* — tylko 70%; dla innych spirytusów musi być wyraźnie podana ilość stopni.

§ 14. Zasady tzw. „*expeditio simplex*” ustala się dla członków Kas Chorych, jak następuje:

- a) do proszków i ziół nie dawać żadnych opakowań, prócz torebek,
- b) do maści doliczać pudełka drewniane lub słoiki szklane bez przykrywek w cenie flaszek odpowiedniej wielkości,
- c) do kropli nie dawać kroplomierzy, chyba na wyraźne życzenie lekarza,
- d) pudełka dodawać tylko do czopków, gałek i pigułek z zasypką; proszki nie dzielone wydawać w pudełku tylko wówczas, jeżeli zawierają olejkocukry, i ciała silnie higroskopijne, oraz takie zasyпки, jak jodoform, xeroform i kalomel do oczu,

e) przy wydawaniu leków odpada ust. II § 18 taksy za pracę, tj. pieczętowanie i należytość = 5 groszy za nie.

§ 15. Za **nocne wydawanie leków** będzie się pobierało 50 groszy **na rachunek Kasy Chorych** tylko wówczas, gdy **na receptce będzie własnoręczny dopisek Lekarza „expeditio nocturna”** i zanotowana godzina wystawienia recepty. W innych wypadkach, dodatek nocny ma opłacić sam chory.

§ 16. Recepty, przedkładane Kasom Chorych jako załączniki, mają być numerowane tak samo, jak w rachunku; każda recepta ma być wpisana w rachunek jako osobna pozycja, a na receptach muszą być uwidocznione poszczególne pozycje taksy (§ 2 Rozp. Min. S. W. z 24 kwietnia 1925 r. Dz. U. P. Nr 41, poz. 282). Ponadto każda recepta ma być zaopatrzona pieczęcią apteki, numerem bieżącym księgi recept oraz datą wydania leku. (Rozp. powyższe, oraz rozp. Min. Zdr. Publ. z 8 października 1921 r. Dz. U. P. Nr. 85, poz. 621). Rachunki, nie odpowiadające tym warunkom, będą zwracane przez Kasy Chorych pp. Aptekarzom do odpowiedniego przerobienia, lub też na koszt danego aptekarza będą osobno zestawione ew. przetaksowane.

§ 17. Od lekarstw i przetworów galenowych przyznaje się Kasie Chorych 15%, od specyfików, opatrunków, artykułów gumowych i wód mineralnych — 5% opustu. W miejscowościach, gdzie jest własna kasowa apteka, opust ogólny wynosi tylko 5%.

§ 18. Kwestje sporne rozstrzyga odośny Wojewódzki Urząd Zdrowia lub Sąd Cywilny.